

STO GODINA SRBIJE U OLIMPIJSKOM POKRETU (1912-2012)

Sladana Mijatović¹, Vladislav Ilić²

¹Fakultet sporta i fizičkog vaspitanja, Beograd

²Visoka škola strukovnih studija Akademija fudbala Beograd

Apstrakt

U Kraljevinu Srbiju ideja o obnavljanju Olimpijskih igara stiže krajem 19. veka, a ostvaruje se osnivanjem Srpskog olimpijskog kluba (komiteta) 1910. god, koji je primljen u Međunarodni olimpijski komitet - MOK (1912) u Stokholmu za vreme V olimpijskih igara, na kojima su se takmičila dvojica sportista Kraljevine Srbije, a kapetan Svetomir Đukić bio primljen za člana MOK-a, u kome je ostao do 1948. godine.

Prijemom Srpskog olimpijskog komiteta u Međunarodni olimpijski komitet nastao je nov period u razvoju olimpizma u Srbiji.. Izvršene su organizacione promene u strukturi rukovođenja olimpijskim pokretom prema strukturi MOK-a, predsednik je bio Nikodije Stevanović, dok je kapetan Svetomir Đukić, vršio funkciju direktora.

Svakako da bi razvoj sporta i olimpijskog pokreta u Srbiji bio još brži i uspešniji da nije već nekoliko meseci posle završenih Olimpijskih igara u Stokholmu zypočeo Prvi balkanski rat, kada je celo rukovodstvo Srpskog olimpijskog komiteta otišlo u rat sa omladinom i sportistima Srbije. Na njega se nadovezao Drugi balkanski rat, tako da je skoro cela jedna godina protekla u ratovima.

Početak 1914. godine Srpski olimpijski komitet je u Beogradu nastavio sa organizacijom velikih sportskih takmičenja, koja su često nazivana: “olimpijske utakmice” i planirao je da organizuje Prvi olimpijski kongres 8. 09.1914. g. Međutim, nije se mogao predvideti veliki ratni sukob, koji je ubrzo zahvatio ceo svet. Svetski rat je zaustavio dalji razvoj svetskog, a time i srpskog olimpijskog pokreta.

Stvaranjem nove države - Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca, javila se i potreba za jedinstvenim Olimpijskim komitetom. Na Osnivačkoj skupštini Jugoslovenskog olimpijskog odbora u Zagrebu dr Franjo Bučar, izabran za predsednika Jugoslovenskog olimpijskog odbora (JOO), a za potpredsednike major Svetomir Đukić i dr Ć. Žižek.

Major Svetomir Đukić je na Kongresu MOK u Antverpenu 18. 08. 1920. g. Predstavljao Olimpijski komitet Srbije i tom prilikom ga je MOK priznao i za „delegata“ Jugoslovenskog olimpijskog odbora. Tako je Srpski olimpijski komitet nastavio rad kao Jugoslovenski olimpijski odbor, a od 1927. godine kao Jugoslovenski olimpijski komitet. Te godine sedište JOK se vraća iz Zagreba u Beograd.

Po okončanju Drugog svetskog rata i oživljavanja olimpijskih aktivnosti u celom svetu, uoči Olimpijskih igara u Londonu 1948. Jugoslovenski olimpijski komitet obnavlja rad u

sklopu FISAJ, a 1951. postaje samostalan, a ime Jugoslovenski olimpijski komitet zadržao je do 3. aprila 2003. godine kada ga je, u skladu sa promenama u državi, promenio u Olimpijski komitet Srbije i Crne Gore.

Razdruživanjem Srbije i Crne Gore i gašenjem Državne zajednice Srbija i Crna Gora, OKSCG je 8. juna 2006. promenio ime u Olimpijski komitet Srbije.

Ključne reči: Olimpizam / Olimpijski klub / Svetomir Đukić.

Uvod

U Kneževinu i Kraljevinu Srbiju ideja o obnavljanju Olimpijskih igara stiže u drugoj polovini 19. v., koja se prihvata i počinje da ostvaruje u srpskom sportu. Tako se spominje da je javno predavanje o Olimpijskim igrama Jelina održano šezdesetih godina u Beogradu.

Devedesetih godina 19. veka u mnoge privatne škole i građanska gimnastička društva u Beogradu koriste termin olimpijska takmičenja. Konjička takmičenja u Čupriji, održana marta 1896., nazvana su "Olimpijske svečanosti", a Viteško društvo "Dušan Silni" je najavilo program javnog časa da će "se prvi put na javnom času izvesti čuvene Olimpijske igre sa mačevima u doba starih Jelina" februara 1896. godine.

Konačno se olimpijska ideja u Kraljevini ostvaruje osnivanjem Srpskog olimpijskog kluba (komiteta) 1910. godine, koji je primljen u Međunarodni olimpijski komitet - MOK (1912) u Stokholmu za vreme V olimpijskih igara, na kojima su se takmičila dvojica sportista Kraljevine Srbije, a kapetan Svetomir Đukić bio primljen za člana MOK-a, u kome je ostao do 1948. godine.

Metode

U radu je primenjen istorijski metod.

Rezultati i diskusija

Pojava olimpijske misli i nastanak olimpijskog pokreta

Razvoj modernog sporta, koji je podstakao ideju o obnavljanju antičkih Olimpijskih igara, omogućio je da se ona javlja, prihvata i razvija u brojnim privatnim školama, građanskim gimnastičkim društvima i sportskim klubovima Srbije. Stoga je razumljivo što se veoma često u nazivu njihovih programa takmičenja nalazio izraz: olimpijska takmičenja. Tih 90-ih godina 19. veka svoja takmičenja nazivali su i *narodne svečanosti* ili *viteška nadmetanja*, ali ne bi trebalo zaboraviti da su i antičke svečane igre (Olimpijske, Pitijске, Istamske, Nemejske, Panatinejske) takođe nazivane: narodne svečanosti.

Viteško društvo "Dušan Silni" u Beogradu je organizovalo vežbanja različitih sadržaja, priređivalo javne časove, na kojima su članovi Društva prikazivali stečena znanja i veštine. Za priredbu, koju su održali februara 1896. godine, najavili su da će se u njenom programu: "prvi put na ovom javnom času izvesti izvesne čuvene Olimpijske igre sa mačevima u doba starih Jelina".¹⁾

To znači da su članovi ovog Društva u vreme priprema i organizacije Prvih modernih Olimpijskih igara, planiranih da se održe u aprilu 1896. godine u Atini, povezivali svoje programe sa aktuelnim obnovljenim Olimpijskim igrama.

Slično tome, mesec dana pre nego što su se održale Prve olimpijske igre u Atini, u Srbiji su (marta, 1896) najavljena su konjička takmičenja, organizovana u Čupriji pod imenom: "Olimpijske svečanosti na konjima u Čupriji".²⁾ Značajan podsticaj za prihvatanje olimpijske

¹⁾ Mali žurnal. Br. 47. Beograd, 16.02.1896.

²⁾ Mali žurnal. Br. 72. Beograd, 12.03.1896.

ideje u Srbiji, odnosno potpunije saznanje o ovoj velikoj sportskoj manifestaciji, imao je petodnevni boravak kralja Aleksandra Obrenovića u Atini 1896. za vreme I olimpijskih igara. Kralja Aleksandra pozvao je na Olimpijske igre grčki kralj Đorđe i mada je ovaj put imao višestruki karakter (poseta Hilandaru i obilazak grčke kraljevske porodice, radi moguće ženidbe kralja Aleksandra), njegov boravak na olimpijskim borilištima beležen je u srpskoj štampi, te je pažnja srpske javnosti usmeravana na zbivanja i u vezi sa Olimpijskim igrama.

Krajem 19. i početkom 20. veka olimpijska ideja je prihvaćena u brojnim sportskim klubovima, koji su organizovali takmičenja sa nazivom "Olimpijske igre", kao što je to učinilo Društvo "Dušan Silni", koje je zajedno sa novinarima organizovalo na Adi Ciganliji (1908) *Olimpijske igre*. Takmičenja su održana u veslanju, plivanju, mačevanju, trci na 3.000 metara.

Sve brže prihvatanje olimpijske ideje dovelo je do toga da se širom Srbije osnivaju društva i klubovi koji u svoj naziv stavljaju i ime *olimpijski*, kao što je to učinilo u Beogradu jedno društvo koje se nazvalo "Srpska Olimpija". Ovo Društvo, koje je osnovano početkom 20. veka, organizovalo je niz takmičenja svake godine, pod imenom: "Olimpijske igre". Okupljali su veliki broj pristalica sporta i olimpizma, širili i propagirali olimpijski pokret, jačajući tako njegovu osnovu i ubrzavajući njegov razvoj.

Osnivanje Srpskog olimpijskog kluba (SOK)

Sve ovo je značilo da je prihvaćena olimpijska ideja i da su sportisti želeli da se uključe u međunarodni olimpijski pokret. Kao rezultat tih potreba i želja u Beogradu je osnovan Srpski olimpijski klub, 10. (23) februara 1910. godine, koji je u narednom periodu izražavao želju za uključenje u međunarodnu olimpijsku zajednicu. Srpski olimpijski klub (SOK) je osnovan u Redakciji lista "Novo vreme", u prostorijama hotela "Moskva", sa ciljem da podstiče i pomaže rad "viteških društava, kao i svih ustanova i radova koji bi doprinosili poboljšanju vojničkog i telesnog vaspitanja naših naroda".

U usvojenom Programu rada, koji je naveden u Statutu Kluba, Srpski olimpijski klub se opredelio za dalji razvoj sporta i olimpijskog pokreta u Kraljevini Srbiji.

Srpski olimpijski klub je imao Upravu od šest članova, od kojih su četiri člana bili oficiri srpske vojske, što ukazuje na ulogu koju su imali srpski oficiri u osnivanju i razvoju brojnih sportskih klubova i organizacija, kao i u ostvarenju olimpijske ideje i olimpijskog pokreta u Srbiji.

Osnivanje Srpskog olimpijskog kluba značilo je dalji podsticaj za organizaciono povezivanje svih postojećih građanskih društava, sportskih klubova i njihovih saveza u jedinstven sistem sportskih takmičenja. To je mnogo značilo za dalji uspešniji razvoj sporta, a time i olimpijskog pokreta u Srbiji.

Razvoj olimpijskog pokreta

Početkom XX veka u Srbiji je olimpizam prihvaćen kao pokret modernog sporta, a odlazak i učešće na Olimpijskim igrama kao krajnji cilj svakog sportiste. O olimpizmu se sve više saznávalo, tako da je vremenom bilo dosta mladih koji su postajali najpre njegovi pripadnici, a u kasnijem periodu pobornici, propagatori i nosioci njegovog daljeg razvoja.

U četvorogodišnjem periodu rada, odnosno od osnivanja pa do početka Prvog svetskog rata (1910-1914), Srpski olimpijski klub (komitet) pokrenuo je široku aktivnost i odigrao značajnu ulogu u daljem razvoju olimpijskog pokreta u Kraljevini Srbiji. U ovom periodu uočavaju se dve faze njegovog rada:

Rad Srpskog olimpijskog kluba u periodu od 1910. godine do prijema u MOK 10.7.1912. godine

Ovaj period rada Srpskog olimpijskog kluba bio je veoma značajano razdoblje u razvoju olimpijskog pokreta u Srbiji, kada su organizovana mnoga takmičenja u različitim sportovima. Olimpijski pokret je postigao punu afirmaciju organizacijom predolimpijskih takmičenja, a odlaskom delegacije i sportista Kraljevine Srbije na Pete olimpijske igre u Stokholm ostvario međunarodno priznanje.

U prvoj godini rada (1910) Srpski olimpijski klub (SOK) je organizovana najjednostavnija takmičenja u trčanju, na kojima su mogli da učestvuju svi građani, podsticani i novčanim nagradama Kluba. Uprava je obavestavala gimnastička društva i sportske organizacije o svom Programu, pozivajući njihove članove na ova takmičenja.

Već u prvoj godini rada uspeo je da ostvari veoma raznovrstan program sportskih takmičenja, koja su okupila više hiljada učesnika i bila praćena sa velikim brojem gledalaca. Najznačajnija takmičenja koja je Klub organizovao bila su:

1. Velika pešačka utakmica (takmičenje u trčanju) na relaciji: Obrenovac - Košutnjak, u dužini od 32 kilometra, na kojoj je učestvovalo više od 100 takmičara. Na takmičenju su bili i kralj Petar I Karađorđević sa predstolonaslednikom Aleksandrom i princem.
2. Konjička takmičenja u preskakanju prepona, - učestvovalo više od 20 takmičara.
3. Takmičenje u plivanju na Savi, organizovano zajedno sa nekoliko plivačkih klubova iz Beograda, na kome je učestvovalo više od 70 takmičara.
4. Olimpijske igre, na kojima se takmičilo više od 200 vojnika i 80 građana, sa posebnim takmičenjem vojnika.
5. Moto trke na relaciji Niš-Beograd, koje su organizovane zajedno sa Prvim srpskim velosipedskim društvom.
6. Takmičenja u klizanju.
7. Takmičenja u boksu i borenju.

U drugoj godini rada (1911) Srpski olimpijski klub je nastavio sa organizovanjem nekoliko velikih masovnih manifestacija i to:

1. Veliki konjički slet u Kragujevcu.
2. Veliki pešački slet u Kruševcu.
3. Prvo letenje aviona nad Beogradom.

Klub je nastavio da organizuje i ostala sportska takmičenja:

1. Konjičke trke.
2. Fudbalske utakmice.
3. Takmičenja u trčanju.
4. Takmičenja u streljaštvu.
5. Takmičenja u plivanju.

Ovaj obimni program i široka aktivnost Srpskog olimpijskog kluba zahtevala je jaču i brojniju organizacionu strukturu Uprave Kluba. Stoga su krajem 1910. godine povećali broj članova Uprave sa 6 na 55 članova, od kojih je bilo 22 oficira.

Krajem 1911. godine Srpski olimpijski klub promenio je ime u Centralni olimpijski klub. Radi uspešnije koordinacije rada 33 osnovana masovna olimpijska kluba, formirana je: *Središnja savezna uprava*.

Rad Srpskog olimpijskog komiteta u trećoj godini (1912) bio je veoma intenzivan, jer je organizovao predtakmičenja za odlazak na Pete olimpijske igre. U prvoj polovini 1912. g. bio je usmeren na pripreme i nastup sportista Kraljevine Srbije na Petim olimpijskim igrama. Radi što bržeg uključivanja srpskih sportista u međunarodni olimpijski pokret, Srpski

olimpijski klub uputio je pismo Međunarodnom olimpijskom komitetu (MOK) radi njegovog prijema u ovu organizaciju.

Izborna takmičenja sportista Kraljevine Srbije za nastup na Petim olimpijskim igrama (1912)

U prvoj polovini 1912. godine Srpski olimpijski klub činio je niz aktivnosti da bi povećao interesovanje sportista za predstojeće Olimpijske igre. Radi izbora najboljih, koji bi učestvovali na Igrama, Klub je u maju 1912. godine organizovao izborna takmičenja samo u dve atletске discipline i to: u trčanju na 100 metara i maratonu.

Izborna trka u disciplini: trčanje na 100 m. održana je 20. maja 1912. godine na travnatoj zaravni izletišta "Košutnjak". U trci je pored takmičara iz Srbije učestvovalo i nekoliko takmičara iz Makedonije i Crne Gore.

Pobedio je Dušan Milošević, sa rezultatom 12 sekundi, trčeci u kompletnoj fudbalskoj opremi, jer druge opreme tada nije bilo. Ovo takmičenje je posmatrao veliki broj gledalaca, jer su Beograđani ovo takmičenje prihvatili kao narodnu manifestaciju, na kojoj su prisustvovali i predstavnici srpske Vlade, vojske, mnoge strane diplomate i članovi Dvora. Celokupnu takmičarsku atmosferu uvećao je orkestar Garde.

Nedelju dana kasnije, 27. maja 1912. godine organizovano je izborna takmičenja maratona, na kome se takmičilo 40 trkača. Učestvovali su sokoli, vojnici kao i vežbači drugih društava i sportisti raznih sportskih klubova.

Uprkos tome što nisu bili povoljni vremenski uslovi, pošto je cele noći uoči ove trke padala jaka kiša, trka je održana na stazi od Obrenovca do Košutnjaka. U ovoj trci pobedio je Dragutin Tomašević, dobar gimnastičar i još bolji dugoprugaš Društva "Dušan Silni", koji je tada bio vojnik 18-tog pešadijskog puka. Direktor Srpskog olimpijskog kluba kapetan Svetimir Đukić je bio komandir čete u ovom puku. I na ovom takmičenju su bili prisutni predstavnici Dvora, Vlade, vojske i diplomata.

Na ovaj način Dragutin Tomašević i Dušan Milošević kvalifikovali su se da učestvuju na Petim olimpijskim igrama u Stokholmu, kao predstavnici Kraljevine Srbije. Određeno je i zvanično vođstvo puta:

1. kapetan Svetimir Đukić, predsednik SOK, 2. poručnik Dragutin Vojinović, predsednik Beogradskog sportskog društva i 3. inženjer Andra Jović, trener atletičara.

Ova tročlana delegacija, sa dvojicom izabranih sportista, krenula je na put 12 (25) juna 1912. godine, ispraćena od mnogobrojnih rođaka i prijatelja. U Stokholm su stigli nakon putovanja od dva dana i dve noći, gde ih je dočekaio počasni srpski konzul Karlson.

Nastup sportista Kraljevine Srbije na V olimpijskim igrama

Po dolasku delegacije Kraljevine Srbije u Stokholm Svetimir Đukić i Dragutin Vojinović su bili predstavljeni kralju Gustavu, a primili su ih još i predsednik Međunarodnog olimpijskog komiteta baron Pjer de Kuberten i predsednik Švedskog olimpijskog komiteta.

Dušan Milošević je u trci na 100 metara u predtakmičenju stigao trčeci u grupi i nije uspeo da se plasira za finalna takmičenja.

Dragutin Tomašević je u maratonskoj trci, u kojoj je učestvovalo 62 takmičara i pored toga što je bio povređen, izdržao celu trku i 37 stigao na cilj.

Ovo prvo učešće dvojice sportista Kraljevine Srbije, koji su pokazali izuzetnu borbenost i želju za što boljim uspehom i čiji je nastup u publici praćen sa simpatijama. Njihov nastup može da se oceni kao zadovoljavajući imajući u vidu njihovo neiskustvo, nedovoljnu pripremljenost, bolest i povrede.

Prijem Srpskog olimpijskog kluba u Međunarodni olimpijski komitet (MOK)

Pošto je Srpski olimpijski klub već ranije podneo zahtev za prijem u Međunarodni olimpijski komitet, to je na njegovoj sednici održanoj 4.07.1912. pročitano pismo Srpskog olimpijskog kluba, a na poslednjoj sednici održanoj 10.07.1912. Srpski olimpijski klub je primljen u Međunarodni olimpijski komitet, a kapetan Svetomir Đukić je predložen i izabran za člana Međunarodnog olimpijskog komiteta.

Prijem Kraljevine Srbije za ravnopravnog člana ove međunarodne asocijacije bio od izuzetnog značaja za dalji razvoj olimpijskog pokreta u Srbiji. Ova ostvarena želja bila je kruna napora celokupnog sportskog i olimpijskog pokreta Kraljevine Srbije.

Odmah posle prijema u MOK Srpski olimpijski klub je u svojim dokumentima promenio naziv u *Srpski olimpijski komitet*, analogno nazivu Međunarodnog olimpijskog komiteta. Na taj način je jednostavno i bez posebnog odlučivanja Srpski olimpijski klub promenio reč "klub" u svom imenu u "komitet".

Prijem Srpskog olimpijskog kluba i kapetana Svetomira Đukića u Međunarodni olimpijski komitet bio je ne samo priznanje za postignute rezultate u razvoju sporta i olimpijskog pokreta u Srbiji, već snažan podsticaj za njegov brži i uspešniji dalji razvoj. To je bilo i priznanje lično kapetanu Svetomiru Đukiću, za njegov doprinos razvoju sporta i olimpizma u Kraljevini Srbiji.

Zaključak

Prijemom Srpskog olimpijskog komiteta u Međunarodni olimpijski komitet nastao je nov period u njegovom radu. Izvršene su organizacione promene u strukturi rukovođenja olimpijskim pokretom u Srbiji prema strukturi MOK-a.

Novoformirani Srpski olimpijski komitet (SOK) imao je 17 članova, predsednik je bio Nikodije Stevanović penzionisani general, dok je kapetan Svetomir Đukić, kao predstavnik Beograda vršio funkciju direktora. Ovom reorganizacijom u Srpskom olimpijskom komitetu većinu su činili oficiri, kojih je bilo 14 od 18 članova.

Dve godine kasnije (maja 1914) formirana je *Uprava Srpskog olimpijskog komiteta* od 11 članova u kojoj je bilo samo četiri oficira. Među njima su se i dalje nalazili kapetan Svetomir Đukić i Nikodije Stevanović.

Svakako da bi započeti razvoj sporta i olimpijskog pokreta u Srbiji bio još brži i uspešniji da nije već nekoliko meseci posle završenih Olimpijskih igara u Stokholmu započeo rat sa Turskom (Prvi balkanski rat), kada je celo rukovodstvo Srpskog olimpijskog komiteta otišlo u rat sa omladinom i sportistima Srbije.

Na njega se nadovezao Drugi balkanski rat sa Bugarskom, tako da je skoro cela jedna godina protekla u ratovima. Mnogi članovi Srpskog olimpijskog komiteta su poginuli, neki nestali, pa je bilo potrebno dosta vremena da se nakon završenog rata, krajem 1913. g. Komitet ponovo reorganizuje i nastavi ranije započetu uspešnu aktivnost.

Početkom 1914.godine Srpski olimpijski komitet je u Beogradu nastavio sa organizacijom velikih sportskih takmičenja, koja su često nazivana: "olimpijske utakmice".

Srpski olimpijski komitet je planirao da organizuje Prvi olimpijski kongres 8.09.1914.g. Međutim, nije se mogao predvideti veliki ratni sukob, koji se nakon početka rata Srbije i Austrougarske, proširio na celu Evropu, a ubrzo zahvatio i ceo svet.

Ovaj svetski rat zaustavio je dalji razvoj svetskog, a time i srpskog olimpijskog pokreta. U njemu su učestvovali gotovo svi članovi Srpskog olimpijskog komiteta, kao i mnogi sportisti, koji su odlaskom u rat prekinuli olimpijske pripreme za nastup na sledećim Olimpijskim igrama (1916. u Berlinu).

Neposredno uoči početka Prvog svetskog rata u Parizu je od 13-23.06.1914. održan Olimpijski kongres u čast 20-to godišnjice donošenja odluke o obnavljanju modernih Olimpijskih igara (u Parizu 1894. godine). Učestvovalo je oko 140 delegata nacionalnih olimpijskih komiteta, za koje je pripremljen poseban program, uz prisustvo najviših državnih funkcionera Francuske.

Na ovom Kongresu učestvovao je i Svetomir Đukić, ispred Srpskog olimpijskog komiteta, kome je trebalo da se pridruži još četiri mlađa oficira, koji su u Parizu bili na studijama i da tako zajedno čine petočlanu delegaciju Srpskog olimpijskog komiteta.

Zbog Prvog svetskog rata prekinuta je celokupna aktivnost svetskog olimpijskog pokreta. Planirane VI olimpijske igre u Berlinu 1916. godine nisu održane i tek sa njegovim prestankom nastavljena je olimpijska aktivnost u svim zemljama sveta.

Stvaranjem nove države - Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca, javila se i potreba za jedinstvenim Olimpijskim komitetom. Na Osnivačkoj skupštini Jugoslovenskog olimpijskog odbora u Zagrebu 14.12.1919. g. dr Franjo Bučar, izabran za predsednika Jugoslovenskog olimpijskog odbora (JOO), a za potpredsednike major Svetomir Đukić i dr Ć. Žižek.

Major Svetomir Đukić je na Kongresu MOK u Antverpenu 18.08.1920.g. Predstavljao Olimpijski komitet Srbije i tom prilikom ga je MOK priznao i za „delegata“ Jugoslovenskog olimpijskog odbora. Svetomira Đukića se lično založio da i dr Franjo Bučar bude primljen za člana Međunarodnog olimpijskog komiteta. Tako je Srpski olimpijski komitet nastavio rad kao Jugoslovenski olimpijski odbor, a od 1927. godine kao Jugoslovenski olimpijski komitet. Te godine sedište JOK se vraća iz Zagreba u Beograd.

Po okončanju Drugog svetskog rata i oživljavanja olimpijskih aktivnosti u celom svetu, uoči Olimpijskih igara u Londonu 1948. Jugoslovenski olimpijski komitet obnavlja rad u sklopu FISAJ, a 1951. postaje samostalan, a ime Jugoslovenski olimpijski komitet zadržao je do 3. aprila 2003. godine kada ga je, u skladu sa promenama u državi, promenio u Olimpijski komitet Srbije i Crne Gore.

Razdruživanjem Srbije i Crne Gore i gašenjem Državne zajednice Srbija i Crna Gora, OKSCG je 8. juna 2006. promenio ime u Olimpijski komitet Srbije.

Literatura

1. Arsović, M. (1911). *Viteške igre i sportovi i fizičko vaspitanje našega naroda*, Beograd.
2. Grupa autora (1973). *Sport u Srbiji*, Beograd.
3. Ilić, S. (1985). Srpski olimpijski komitet - Jugoslovenski olimpijski komitet 1910 – 1985, *Fizička kultura - časopis. Br. 1*. Beograd: Fakultet sporta i fizičkog vaspitanja u Beogradu.
4. Mijatović, S. (1991). Sport kao sastavni deo života Svetomira Đukića - značajne ličnosti u našem olimpijskom pokretu. *Fizička kultura-časopis. Br. 1-2*. Beograd: Fakultet sporta i fizičkog vaspitanja u Beogradu.
5. Mijatović, S. (1992). *Pojava olimpijske misli i nastanak i razvoj olimpijskog pokreta u Srbiji do 1914. godine, sa posebnim osvrtom na doprinos Svetomira Đukića*, (Doktorska disertacija). Beograd: Fakultet sporta i fizičkog vaspitanja u Beogradu.
6. Tadić, A. (1968). Školski olimpijski klub u Jagodini, Zbornik za istoriju, arhiv i muzej fizičke kulture SR Srbije, Br. 2-3. 1967-68. Beograd.

Izvori:

1. Arhiv Muzeja fizičke kulture Srbije, Fakulteta fizičke kulture Univerziteta u Beogradu. Građa o gimnastičkim i sokolskim društvima u Srbiji.
2. Đukić, S. (1950). Neobjavljeni rukopisi - uspomene generala Svetomira Đukića u vlasništvu porodice Đukić.

Periodika:

1. Mali žurnal: Br. 23, 33, 215, 1894. Beograd.
2. Br. 215, 247, 280, 1895. Beograd.
3. Br. 20, 47, 57, 72, 84, 86, 87, 211, 221. 1896. Beograd.